

ת"פ 62134/01/18 - מדינת ישראל נגד מולוגטה אקאלו

בית המשפט המחוזי בחיפה

22 מרץ 2018

ת"פ 62134-01-18 מדינת ישראל נ' אקאלו(עציר)

בפני כב' השופט אברהם אליקים, סגן נשיא
המאשימה מדינת ישראל
נגד
הנאשם מולוגטה אקאלו (עציר)

החלטה

מבוא ומהות המחלוקת

1. השאלה שבמחלוקת היא האם על פי סעיף 15(א) לחוק לטיפול בחולי נפש תשנ"א-1991 (להלן- החוק), יש ראיות לכאורה כי הנאשם עשה את העבירות כמתואר בכתב האישום.

ביום 28.1.2018 הוגש כתב האישום בעניינו של הנאשם המייחס לנאשם עבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות- עבירה לפי סעיפים 333 ו-335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן- חוק העונשין) ועבירה של פגיעה בנסיבות מחמירות- עבירה לפי סעיפים 334 ו-335(א)(1) לחוק העונשין.

לפי כתב האישום ביום 14.1.2018, בסביבות שעה 23:00, הנאשם, גריגורי קורניצקי (להלן - גריגורי) ואנשים נוספים ישבו בחנות "דרגסטור" ושתו לשכרה, בין הנאשם לגריגורי התפתח עימות שכלל איומים וחילופי קללות על רקע זה הוצאו הנאשם, גריגורי ואנשים נוספים מהדרגסטור, בהמשך לכך גריגורי תקף את הנאשם וגרם לו דימום בפניו, בתגובה דקר הנאשם את גריגורי שלוש דקירות: בבטנו, במותנו ובידו, באמצעות סכין ונמלט מהמקום.

2. לאחר שהתקבלו חוות דעת פסיכיאטרית של ד"ר שולקין לפיה הנאשם לא היה אחראי למעשיו בעת ביצוע העבירות והוא לא כשיר לעמוד לדין וחוות דעת משלימה לפיה יש להוציא צו אשפוז בכפייה, הודיעה המאשימה כי היא מסכימה שהנאשם לא כשיר לעמוד לדין ולטעמה יש צורך במתן צו אשפוז, אולם לא הסכימה לקביעה כי הוא לא היה אחראי למעשיו בזמן האירוע. הסנגורים מצידם טענו כי אין ראיות לכאורה באשר לאשמת הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום ומכאן שלא ניתן להוציא צו אשפוז בכפייה.

חומר החקירה נמסר לעיוני והצדדים העלו טיעוניהם בדיון מיום 13.3.2018.

עמוד 1

לאחר הדיון הודיעו הסנגורים כי במידה ואקבע כי יש בחומר החקירה ראיות לכאורה בנוגע לעבירות המיוחסות לנאשם, אזי תשקול ההגנה עמדתה באשר לשאלת בירור אשמתו של הנאשם לפי סעיף 170 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) תשמ"ב-1982.

תמצית טענות הצדדים

3. ב"כ המאשימה טען כי הראיה המרכזית המצויה בידיהם הינה הודאת הנאשם במתואר בכתב האישום, הפנה לדו"ח הפעולה של גל לחם מיום 15.1.2018 (סומן ז במסמכי תיק החקירה) לפיו הנאשם הודה בפניה בדקירת גרגורי בהזדמנות הראשונה עם מעצרו, שעות ספורות לאחר האירוע.

בנוסף, הפנה להודאתו בדקירת גריגורי בהודעתו מיום 16.1.2018 (סומן 14 במסמכי תיק החקירה), אשר ניתנה לאחר שהנאשם התייעץ עם עורך דין, בה מסר הנאשם הודאה מפורטת ופרט מוכמן לפיו הדקירה היתה בבטן וכי חברו שלומי מזרחי (להלן- שלומי) מסר לו את הסכין איתה דקר.

לחיזוק טענותיו הפנה לשחזור האירוע על ידי הנאשם שבוצע ביום 18.1.2018 וכי הנאשם חזר על הודאתו במהלך שני העימותים עם שלומי (סומנו מה ו-ס במסמכי תיק החקירה), בקשר לעימותים אלה טען ב"כ המאשימה כי שלומי הכחיש כי אמר לנאשם לדקור את גריגורי.

עוד הפנה לשיחה של גריגורי עם הפסיכיאטרית ד"ר מרטיק בבית החולים מיום 21.1.2018, לפיה גריגורי אמר לה שדקר אותו "כושי אחד" והבהיר כי מדובר באתיופי שדקר אותו כי הוא משוגע. לטענתו לעדות זאת מצטרפות כל העדויות לפיהן הנאשם היה האתיופי היחידי בחבורה. עוד הפנה לחבלות בגוף הנאשם המעידות על מאבק, לעדויות שלומי מזרחי ולזון וכן למצלמות אבטחת העסק לפיהן הנאשם נכח במקום זמן קצר לפני האירוע.

לבסוף ביקש לקבל את הודעת הנאשם כהודאת אמת, כיוון שלא הגיוני לטענתו צירוף מקרים בו הנאשם וגריגורי יטענו אותו דבר באשר לזהות הדוקר לדבריו אין סיבה או גורם חיצוני אשר השפיעו על הנאשם למסור הודאת שווא, הנאשם הודה בדקירה בהזדמנות הראשונה מיוזמתו כשנעצר ואין לכך הסבר אלטרנטיבי.

לתמיכה בטיעוניו הפנה את לע"פ 8721/15 פלוני נ' מדינת ישראל (2.1.2018) (להלן- ע"פ 8721/15) לפיו הרף הראייתי לעניין ראיות לכאורה לצו אשפוז זהה לרף הראייתי של ראיות לכאורה לעניין החלטת מעצר עד תום ההליכים

לחלופין ביקש לקבוע כי יש ראיות לכאורה לעבירת ניסיון לחבלה חמורה בנסיבות מחמירות.

4. הסנגור טען כי הוא סבור שהראיות בחומר החקירה אינן עולות לכדי ראיות לכאורה, לא באשר לאשמתו של הנאשם במעשה הדקירה ולא באשר לחומרת הפגיעה באדם שנטען בכתב האישום כנדקר.

לטענתו, מחומר החקירה לא ברור כלל כי הנאשם היה האתיופי היחיד במקום. גב' הילה אשר התקשרה למשטרה מסרה בהודעתה מיום 18.1.2018 כי ראתה בחור שחור עור, מחזיק ענף יוצא משיחים ולאחר מכן ראתה אירוע אלים של מעגל אנשים, שחלקם עומדים סביב אנשים שמתקוטטים, כך שהנאשם לא היה האדם כהה העור היחיד באזור ולא נערך לעדה מסדר זיהוי.

לדבריו אין לתת להודאות הנאשם משקל כלשהו מאחר ומדובר בנאשם שסובל ממחלת נפש בגינה אינו כשיר לעמוד לדין. כאשר לפי ע"פ 8721/15 שלעיל, במקרים בהם אין מחלוקת כי הנאשם הינו בעל לקות נפשית חמורה עד כדי חוסר יכולת לעמוד לדין, יש להתייחס בזהירות רבה לדברים שמסר במסגרת הודעותיו במשטרה.

בטיעוניו הבהיר כי הפרטים שמסר הנאשם בהודעותיו, לא תואמים את האמור בכתב האישום והנאשם שינה את גרסתו בהודעותיו השונות:

לגבי מספר הדקירות- בהודעתו מיום 15.1.2018 הוא משיב כי אינו זוכר כמה פעמים דקר ובהודעה מיום 21.1.2018 הוא אומר שדקר רק פעם אחת. בהודעתו מיום 25.1.2018 הנאשם אומר במקום אחד כי הוא לא זוכר כמה פעמים דקר ובמקום אחר כי ניסה לדקור רק פעם אחת ושוב במקום אחר טוען כי אינו זוכר כמה פעמים דקר.

לגבי מקור הסכין- בהודעתו מיום 15.1.2018 מסר הנאשם כי שלומי הוא זה שהביא לו את הסכין ששימשה לדקירה, בהודעתו מיום 16.1.2018 חזר על גרסה זו ואולם בהודעתו מיום 21.1.2018 הנאשם כבר מוסר כי שלומי לא נתן לו את הסכין וכי יש לו סכין של העבודה וכי יכול להיות שאיתה הוא דקר.

לגבי מאפייני הסכין- בהודעה מיום 16.1.2018 מסר הנאשם כי מדובר בסכין נפתחת שמקפלים וכי צבע הסכין הינו שחור, בהודעתו מיום 21.1.2018 מסר הנאשם כי צבע הסכין הוא אדום לבן.

לגבי מעשיו עם הסכין לאחר האירוע- בהודעתו מיום 15.1.2018 מסר הנאשם כי החזיר את הסכין לשלומי לאחר האירוע, בהודעתו מיום 16.1.2018 מסר גרסה דומה, ואולם בהודעתו מיום 25.1.2018 מסר הנאשם כי זרק את הסכין על הכביש וברח.

לגבי מקום האירוע- הנאשם מסר בהודעתו מיום 15.1.2018 כי האירוע היה ברוממה בנווה שאנן, ובהודעתו מיום 16.1.2018 הנאשם מסר כי שלומי לקח אותו לרוממה, ואז חשפה החוקרת בפניו פרט חקירה מוכמן והודיעה לו כי האירוע היה ברמת אלון והנאשם מאשר את דבריה.

בנוסף, בעניין ההובלה וההצבעה מתאריך 18.1.2018, טען כי מתבקש היה כי התיעוד המצולם ייעשה כבר מתחנת המשטרה וכי הנאשם יוביל את החוקרים אל מקום האירוע, ואולם התיעוד המצולם מתחיל כשהנאשם והחוקרים נמצאים כבר ברמת אלון ובמקום הובלה והצבעה בידי הנאשם, ההובלה וההצבעה והעדויות היא של

החוקרים בלבד. יתרה מכך, לטענתו ניתן לראות בתיעוד המצולם שכאשר הנאשם מתאר לחוקרים להיכן ברח לאחר האירוע והמצלמה מלווה אותו, הוא מגיע למקום, בו התברר לו שהוא התבלבל בהובלה ובהצבעה ובמקום לברר עימו את העובדות לאשורן, החוקרת מורה על הפסקת הצילום. היה מקום לערוך את ההובלה וההצבעה עם חוקר שאינו מעורב בחקירה עצמה, כשם שעושים במסדרי זיהוי עם חוקרים שאינם מכירים את גרסתו של החשוד, אך לא כך נעשה.

לגבי הסיבות לפציעות גריגורי, בהודעתו מיום 16.1.2018 מסר גריגורי שאינו זוכר במדויק מה קרה בדרגסטור, אלא רק שנפל ובהודעתו מיום 17.1.2018 מסר גריגורי שהוא טיפס על גדר, נפל, ומשם הוא לא זוכר כלום. בהודעתו מיום 22.1.2018 מסר גריגורי שאינו זוכר שנדקר אלא שנפל. באותה הודעה הוא מכחיש שאמר לרופאה שנדקר אלא שאמר שנפל על גדר, כך שדברי אותה ד"ר מרטיק, נשארים בגדר עדות שמועה.

לטענת הסנגור אין בתיק ולו חוות דעת רפואית תקפה אחת של רופא משפטי באשר למקור הפציעות של גריגורי, חומרתן ואופיין וזאת כאשר היו לפחות שתי גרסאות באשר לגורם פציעת גריגורי, האחת נפילה כאשר טיפס על גדר והשנייה דקירה. גריגורי לא נלקח כדי להצביע ולהראות את הגדר ממנה לטענתו נחבל. בהקשר לחוות הדעת הרפואיות המצויות בתיק טען כי אינן מפורטות דיין וכי לא ניתנו על ידי רופא משפטי שהוכשר לכך.

לבסוף טען כי מכל האמור לעיל עולה כי הראיות שבחומר החקירה אינן עולות לכדי ראיות לכאורה, הודעותיו של הנאשם מבולבלות בנקודות מהותיות, גרסתו משתנה וחלקים מרכזיים בה אינם תואמים את האמור בכתב האישום ולא ניתן לתת להודעותיו משקל כלשהו.

לפיכך, ביקש לקבוע כי אין ראיות לכאורה לעבירות המיוחסות לנאשם בכתב האישום ולהורות על שחרורו המידי.

לחילופין ביקש כי במידה וייקבע כי קיימות ראיות לכאורה בעבירות כלשהן, שייקבע כי מניין התקופה של אשפוזו של הנאשם יהיה מיום אשפוזו בתיק זה - 11.2.2018.

דין

5. השאלה הטעונה הכרעה היא האם קיימות במקרה זה ראיות לכאורה ברמה הנדרשת לפי סעיף 15(א) לחוק הקובע כדלקמן:

"לא ייתן בית משפט צו לפי סעיף קטן (א) אלא אם כן נוכח כי יש ראיות לכאורה כי הנאשם עשה את מעשה העבירה שבו הואשם בכתב האישום או שעשה מעשה עבירה אחר המבוסס על אותן עובדות או על עובדות דומות לעובדות שבכתב האישום".

6. במקרה שלפניי כמו גם בע"פ 8721/15, טען ב"כ המאשימה כי אמת המידה המשפטית לבחינת עוצמת "הראיות לכאורה" זהה לעוצמה הנדרשת בהליך בהליכי מעצר עד תום ההליכים, עמדה שהייתה מקובלת

גם על השופט יוסף אלרון בפסק הדין הנ"ל (ראו סעיף 26 לפסק הדין).

בחנתי את חומר החקירה בהתאם ולא מצאתי כי קיימות במקרה זה ראיות לכאורה שהיו מצדיקות מעצרו של הנאשם עד תום ההליכים ומכאן שגם אין ראיות לכאורה להוצאת צו אשפוז פי סעיף 15(א) לחוק.

רק לאחרונה נקבע כך בבש"פ 90/18 מדינת ישראל נ' דלגדו (13.2.2018) בעניינו של נאשם חולה נפש:

"המבחן המשפטי שנקבע בפסיקה, בהרכב מורחב, לשם בחינת ראיות לכאורה, הוא "סיכוי סביר להרשעה" (בש"פ 8087/95 שלמה זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133 (1996) (עניין זאדה)). הדרישה הראייתית נגזרת ממצב אנומלי אך הכרחי: אף על פי שעומדת לנאשם שטרם הורשע חזקת חפות - האינטרס הציבורי דורש לעיתים מעצר עד לסיום הליכי המשפט. כמובן שהרף של סיכוי סביר להרשעה נופל מהדרישה להוכחה מעל לספק סביר, אך מדובר בכלי חיוני, מעשית וערכית, המשמש את שופט המעצרים".

7. כפי שציין ב"כ המאשימה בפתח טיעוניה, הראיה המרכזית עליה מבססת המאשימה את טיעוניה היא הודאת הנאשם, אך חשוב לזכור הודאות הנאשם נמסרו בהיותו במצב פסיכוטי פעיל.

המאשימה מסכימה לאמור בחוות הדעת הפסיכיאטרית של ד"ר שולקין לפיה הנאשם לא כשיר לעמוד לדין, על כל המשתמע מכך. אם נאשם לא מבין למשל מהותו של הליך שיפוטי כמתואר בחוות הדעת הפסיכיאטרית מיום 7.2.2018 ולא ניתן על פי עמדת המאשימה לנהל היום הליך של שמיעת הראיות בבית המשפט, כיצד ניתן לטעון כי הוא הבין משמעותה של חקירה, או מהות מסירת דברים בפני חוקר, מספר ימים לפני כן.

ואדגיש כי נכון להיום אין חוות דעת פסיכיאטרית אחרת בפניי ומכאן שבעת בחינת קיום ראיות לכאורה הנחת המוצא היא כי הנאשם סובל ממחלה פסיכוטית כרונית.

במועד ההסתכלות (30.1.2018) היה במצב של "פסיכוזה סוערת" כמתואר בחוות הדעת של ד"ר שולקין וביום ביצוע המעשים לכאורה לא ידע להבחין בין טוב לרע, אשוב ואפנה בעניין זה לאמור בפסק דינו של השופט יוסף אלרון בע"פ 8721/15 הנ"ל (פסקות 64 ו-65).

"במאמר מוסגר, אציין כי במקרים כעין זה שבפנינו, בהם אין מחלוקת כי הנידון הוא בעל לקות נפשית חמורה עד כדי חוסר מסוגלות לעמוד בדין, יש להתייחס בזהירות רבה לדברים שמסר במסגרת הודעותיו במשטרה וההסבר שניתן על-ידו למסכת הראיות הנסיבתיות, ולהסבר החלופי הנטען על-ידו. הקביעה כי נידון חסר את המסוגלות לעמוד בדין מלמדת, באופן טבעי, על קושי ביכולתו למסור גרסה שיטתית וקוהרנטית, נוכח פגמים משמעותיים בתפיסתו את המציאות, לרבות נפקותה של הודעתו במשטרה.

עם זאת, לעמדתי, אין בליקויים אלה כדי לאיין את משקלן הראייתי הלכאורי של אמרות חוץ שמסר נידון, כאמור. הקביעה בדבר משקלה הראייתי הלכאורי של הודעתו של נידון, מסורה לשיקול דעתו של בית המשפט, והוא שיקבע, בהתאם לנסיבות ויתר הראיות, האם ניתן לחלץ מדבריו גרסה מגובשת ועקבית".

צפיתי בדיסק שכונה דיסק "השחזור של האירוע" (מסומן צט בתיק החקירה) שאין בו הודאה כלל וכלל לא בדקירה ולא בגרימת חבלה. הנאשם נראה מבולבל, לא זוכר מה היה או איפה זה היה.

גם בולט נוסף מתברר מהצפייה בדיסק, החוקרת שביצעה את הליך השחזור עם הנאשם, הייתה מודעת לפרטי החקירה וגרסאות הנאשם עד כדי זיהומה לכאורה באופן בולט.

כאשר הנאשם נשאל על ידי החוקרת "מי נתן לך את הסכין?" והוא לא יודע להשיב, מטיחה בו החוקרת "סיפרת בעדויות הקודמות ששלומי נתן לך סכין" והנאשם נראה חסר אונים ולא יודע מה לענות. בנוסף כאשר בסוף התיעוד הנאשם מנסה להראות לחוקרת לאן ברח, הוא מביא אותה לדרך ללא מוצא וצודק הסניגור שלא ברור מדוע באותו שלב בחרה החוקרת להפסיק את התיעוד החזותי ולא ניסתה לברר עם הנאשם מאיפה ברח ומה המסלול שעשה.

חשוב להזכיר כי אין עדי ראיה לאירוע שמסרו גרסה במשטרה, הסכין לא נמצאה עד היום וגרגורי שהותקף באותו מקרה לא הכיר את הנאשם לפני האירוע כטענתו ומסיבותיו שלו לא הודה שהותקף.

בחקירתו מיום 16.1.2018, יומיים לאחר האירוע, הכחיש גרגורי שרב עם אתיופי, זכר רק שנפל ושהיה באמבולנס, גם בחקירתו מיום 17.1.2018 (סומנה 18 לתיק החקירה) טען כי אינו זוכר כלום, שהלך לשתות עם חברים ואחר כך טען שטיפס על גדר ונפל וכשנשאל האם מוכן להראות כשיחלים על איזו גדר טיפס ונפל אמר שהוא ינסה, גם בחקירתו מיום 22.2.2018 (מסומנת 29 לתיק החקירה) חזר גרגורי על הגרסה לפיה נפל מגדר ולא נדקר על ידי אדם ממוצא אתיופי. המשטרה לא לקחה את גרגורי לזירת האירוע כדי שיציב על מקום נפילתו כטענתו.

ב"כ המאשימה הפנה להודעה ד"ר מרטיק שפגשה את גרגורי בבית חולים רמב"ם לאחר שהיה בשלב "התעוררות" מניתוח ולדבריו "כושי אחד" "אתיופי" דקר אותו. גם אם אתעלם מכך שמדובר בעדות מפי השמועה ומנסיבות אמירתה, מחומר הראיות עולה כי הנאשם לא היה לכאורה האדם ממוצא אתיופי היחידי בזירת האירוע. ראו לעניין זה הודעתה של הילה אללוף (מסומנת 20 לתיק החקירה) לפיה ראתה בחור כהה עור באזור הספסלים תולש מעץ ענף וחוצה את הכביש לכיוון הדרגסטור (ממסמך כ עולה כי אותו אדם נראה בסמוך לדרגסטור ולפי מסמך יט במקום נמצא ענף עץ).

ואזכיר כי לפי עובדות כתב האישום הנאשם ישב בתוך הדרגסטור, שתה אלכוהול ורק בעקבות עימות אלים עם גרגורי הם יצאו מהדרגסטור.

בשלב זה לא נבחנת מהימנות או סתירות בעדויות, אך גם מניתוח ההודעות השונות של הנאשם במשטרה עולה כי הוא שב וחוזר על האמירה "לא זוכר" ולעיתים מתקבל הרושם כי הוא מנסה לרצות את השואל ומתאר אירוע חלקי אשר משתנה מגרסה לגרסה ואזכיר כי הנאשם סובל ממחלת נפש והוא היה במצב פסיכוטי פעיל למצער זמן קצר לאחר מכן בעת שאושפז לצרכי הסתכלות וכי עובר לאירוע שתה אלכוהול (בעת מעצרו נדף ממנו ריח

של אלכוהול, מסמך ז).

- בגרסתו הראשונה מיום 15.1.2018 במעמד מעצרו סמוך לשעה 01:44 (מסומנת ז בתיק החקירה) הודה כי דקר את המתלונן "דקירה אחת בצלע", "לא זוכר כמה פעמים" "פעם אחת בטוח שכן" וכי הדקירה הייתה במרכז המסחרי ברמת אלון. עוד טען כי את הסכין קיבל משלומי שאמר לו לדקור את גרישה הרוסי שגר בהדר.

- בהודעתו מהמשך היום (15.1.2018 שעה 04:24), בתחנת המשטרה (מסומנת 4 בתיק החקירה), טען כי הדקירה הייתה ברוממה בנוה שאנן, כי שלומי נתן לו את הסכין כאשר הוא לא זוכר כמה פעמים דקר את גריגורי, כן הדגים כי הדקירה הייתה בצלעות. עוד טען כי זאת פעם ראשונה בה ראה את גריגורי.

- בחקירתו המתועדת חזותית מיום 16.1.2018 (מסומנת 14 ו-16 בתיק החקירה), הנאשם שב ואמר כי האירוע היה בנוה שאנן ואז כשהחוקרת אומרת לו שזה לא היה בנוה שאנן, הוא שואל איפה זה היה, אחרי שהיא עונה ברמת אלון, מאשר הנאשם את דבריה ואומר כי האירוע היה ברמת אלון. בחקירה חזר על עמדתו כי שלומי נתן לו את הסכין וטען כי הסכין הייתה סכין מתקפלת בצבע שחור. לעניין גריגורי, בתחילת החקירה טען כי לא הכירו, אולם בהמשך טען כי ראה אותו קודם פעמיים, כי הכירו קודם דרך שלומי והוא נסע איתם ברכב, הם אספו אותו מהדר.

- בהודעתו מיום 21.1.2018 (סומן כנספח 26 לתיק החקירה) כשנשאל הנאשם איך דקר את גריגורי השיב: "כמה מכות היה סכין היה פה שמתי אולי שמו לי סכין אני לא יודע אני דקרתי אותו?", כשנשאל איפה דקר אמר "פה בבטן", מיקום שונה מגרסתו הראשונה כשנשאל כמה פעמים דקר אמר שנראה לו פעם אחת, תיאר שתמיד יש לו סכין והסכין היתה בצבע אדום לבן.

- בהודעתו מיום 25.1.2018 (סומן כנספח 37 לתיק החקירה) היה הנאשם מאד מבולבל, לא ידע אם הסכין נכנסה לבטן של גריגורי, לא ידע אם היה שם דם שלו או של גריגורי, לא ידע כמה פעמים דקר, כשהראו לו תמונה של גריגורי עם פצע הדקירה והוא נשאל אם זה מהדקירה השיב כי לא יודע, כשנשאל אם יכול להיות שגריגורי קיבל מכה מאוטובוס אמר שלא יודע, כשנשאל אם הבין שדקר את גריגורי השיב שלא, אלא שרק ניסה לדקור.

- בדו"ח ביצוע עימות בין הנאשם לשלומי מיום 18.1.2018 (מסומן ס לתיק החקירה), טען הנאשם "אני שתיתי בירה אחת אחרי זה אבן פגעה בי, אז לא יודע מי שם לי בכיס סכין, אז דקרתי את גרישה".

8. עיון בדברי הנאשם בעת חקירתו במשטרה מראה כי הנאשם לא הציג גרסה מלאה, סדורה ועקבית לדקירת גריגורי, כאשר לעיתים דבריו אינם מתאימים לנטען בכתב האישום ואזכיר כי הנאשם סובל ממחלת נפש בגינה אינו כשיר לעמוד לדין.

לטעמי אין תמיכה כל שהיא לגרסאותיו מעדים אחרים ואיני סבור כי גרסאותיו השונות בלבד הן בעלות סיכוי סביר להרשעה.

הנאשם לא זכר כמה פעמים דקר את גריגורי, לא היה עקבי לגבי מיקום הדקירה - בבטן או בצלע, ואף טען באחת מחקירותיו כי כלל לא הבין שדקר את גריגורי אלא שרק ניסה לדקור. באחת מגרסאותיו טען שהאירוע היה בנווה שאנן ורק אחרי שהחוקרת אמרה לו שהאירוע היה ברמת אלון הוא אישר את דבריה. בנוסף לא היה עקבי בגרסתו האם שלומי הביא לו את הסכין, האם מצא אותה בכיסו או האם בכלל הוא הסתובב עם סכין מעבודתו, באשר לצבע הסכין טען בחקירה אחת כי הייתה בצבע שחור ובחקירה אחרת טען שהייתה בצבע אדום לבן. לעניין גריגורי בחקירה אחת טען שזאת הייתה הפעם הראשונה בה נפגשו, אולם בחקירה אחרת טען כי הייתה בניהם היכרות קודמת, הוא וחבריו אספו אותו מהדר עם הרכב וזאת לא הייתה הפעם הראשונה בה נסעו יחד ברכב. .

בנוסף, צודק הסנגור בדבר קיום לכאורה של מחדלי חקירה משמעותיים. לגרורי גרסה כי לא נדקר כלל מסכין אלא נפל על גדר (זו הגרסה הראשונה שמסר עם קבלתו לאשפוז), אין בתיק החקירה בדיקה על ידי רופא משפטי הקושרת את מאפייני הפגיעות לסכין. לא נעשה סיור בסביבת האירוע לאתר גדר ובכלל זה לא נלקח גרורי כדי שיצביע על הגדר ממנה נפגע.

9. לאור כל המתואר לעיל, שוכנעתי כי אין בחומר שבפני ראיות לכאורה לפיהן הנאשם עשה את מעשי העבירות המיוחסות לו בכתב האישום - עבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות- עבירה לפי סעיפים 33 ו-335 (א)(1) לחוק העונשין ופציעה בנסיבות מחמירות-עבירה לפי סעיף 335+334(א)(1) לחוק העונשין.

[אזכיר כי החלטתי מתייחסת לשאלה האם יינתן צו אשפוז במסגרת ההליך הפלילי אם לאו, וזו למעשה שאלה טיפולית.

דחיית הבקשה למתן צו אשפוז לפי סעיף 15(א) לחוק בשל העדר ראיות לכאורה אינה מונעת הוצאת הוראת אשפוז אם לדעת הפסיכיאטר המחוזי יש לעשות כן על פי החוק].

ניתנה היום, ו' ניסן תשע"ח, 22 מרץ 2018, בנוכחות ב"כ המאשימה, עו"ד שגב אדלר וב"כ הנאשם עו"ד עידן רז ועו"ד היילו סולומון והנאשם באמצעות השב"ס.